

**Ομιλία Επίτ. Καθ. Ουράνιου Μ. Ιωαννίδη , Προέδρου της ΚΟΕ
στην καταληκτήρια εκδήλωση του εορτασμού της 35ετηρίδας της ΚΟΕ
Ολυμπιακό Μέγαρο, 10 Ιουνίου 2010, ώρα 20.00**

“Οι εθελοντές του αθλητισμού, αυτοί οι άγνωστοί”

Ο εθελοντής εξ ορισμού είναι εκείνος που προσφέρεται με τη θέληση του για συγκεκριμένο σκοπό ή καλύτερα εκείνος που διαθέτει εαυτόν εκουσίως για να υπηρετήσει ένα σκοπό χωρίς να έχει οποιονδήποτε υποχρέωση.

Ο εθελοντισμός και πάλι εξ ορισμού είναι η οργανωμένη προσφορά υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο χωρίς την απαίτηση οποιουδήποτε ανταλλάγματος.

Τέλος εξ ορισμού εθελοντικός είναι αυτός που συντελείται ή αναφέρεται ή προέρχεται από την ελεύθερη βούληση του ατόμου χωρίς όποιον εξωτερικό καταναγκασμό. Δηλαδή, ο εκούσιος, εθελούσιος, ο οικιοθελής, ο αυτόβουλος.

Ο εθελοντής λοιπόν είναι αυτός που προσφέρει εθελοντικά υπηρεσία, εργασία, συνδρομή, χορηγία ή συνεισφορά ή άλλη προσφορά ή που εκτελεί εθελουσίως θητεία.

Η κορυφαία εκδήλωση εθελοντισμού είναι η εθελουσία δηλαδή η θεληματική θυσία, η εκούσια προσφορά του εαυτού μας, η θυσία των συμφερόντων ή των κεκτημένων ή τέλος της ίδιας της ζωής.

Και τούτα όλα για να υπηρετηθεί άμεσα ή έμμεσα το κοινωνικό σύνολο.

Ο αθλητισμός γενικά και πιο ειδικά ο Ολυμπισμός ως σύστημα αρχών και αξιών που κληρονομήσαμε από την Ολυμπία και ενσωματώσαμε στη σύγχρονη κοινωνία ως παιδεία και πολιτισμό είναι ένα κίνημα εθελοντισμού. Στηρίζεται και διοικείται από εθελοντές. Πιο παλιά και πριν γίνει εν πολλοίς ο αθλητισμός γραφειοκρατικός και επιστημονικός στηριζόταν αποκλειστικά σε εθελοντές.

Σήμερα έχει ανάγκη και χρησιμοποιεί και εξειδικευμένους τεχνοκράτες, που όμως εν πολλοίς δεν παύουν να είναι εθελοντές, αποδεικνύοντας τούτο με το ζήλο που επιδεικνύουν στην εκτέλεση πολλών πέραν των καθηκόντων τους.

Κάθε φορά λοιπόν που έρχεται στο μυαλό μας ή γίνεται αισθητηριακά αντιληπτός ο αθλητισμός ως εθελοντισμός, συνειρμικά έρχονται στο νου περιγραφές μεγάλων πνευμάτων που μας καθηλώνουν, γιατί υπογραμμίζουν την κοινωνική αξία του. Ποιος δεν θα σταθεί στην αποστροφή προτροπή του Νικόλα Καζαντζάκη:

“Πρώτο σου χρέος εκτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα είναι να νιώσεις μέσα όλους τους προγόνους. Το δεύτερο να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος να παραδώσεις στους νεώτερους τη μεγάλη εντολή να σε περάσουν”.

Και ποιος δε θα ψάξει να βρει ποιος είναι αυτός ο άγνωστος που γίνεται εθελοντής. Ποια κίνητρα ή ανάγκες οδηγούν στον εθελοντισμό. Και πως διακρίνεται εκείνος που γίνεται “εθελοντής” σε εισαγωγικά γιατί προσδοκά σε αντάλλαγμα και ποιος είναι ο γνήσιος εθελοντής που πολλές φορές φτάνει στην εθελουσία αποδεικνύοντας ότι δεν προσδοκά και δεν θέλει ανταλλάγματα. Που και όταν του δοθούν δεν τα αποδέχεται.

Το πρώτο που πρέπει να γίνει ξεκάθαρο είναι ότι ο εθελοντισμός και ο εθελοντής δεν γίνονται μέσω της τυπικής εκπαίδευσης μόνο, παρόλο που και αυτή συμβάλλει.

Ο εθελοντισμός και ο εθελοντής γεννιούνται μέσα από την ευρύτερη παιδεία που ξεκινά εξ απαλών ονύχων μέσα από το στενό και ευρύτερο οικογενειακό περιβάλλον που βάζει τις βάσεις του αξιακού συστήματος του κάθε ατόμου. Και αναπτύσσεται στη γειτονιά, τη συνοικία, την πόλη, την πατρίδα, την οικουμένη που αποτελούν το κοινωνικό περιβάλλον του ατόμου και της ομάδας. Εκεί που κτίζεται στέρεα η προσωπικότητα του ατόμου.

Για κάθε άνθρωπο με υπερατομική συνείδηση ο εθελοντισμός είναι κυρίαρχη αξία την οποία και υπηρετεί. Είναι ανάγκη και κίνητρο. Ή κίνητρο και ανάγκη.

Ο κάθε άνθρωπος παραδεχόμαστε ότι είναι μοναδικός. Παραδεχόμαστε ακόμα ότι η προσωπικότητα του κάθε μοναδικού ατόμου ενώ σχηματίζεται αδιάλειπτα δεν ολοκληρώνεται ποτέ.

Ξέρουμε ακόμα ότι ο καθένας στηρίζεται στους γύρω του για πολλά πράγματα, μεταξύ των οποίων και στην κάλυψη των αναγκών του για ασφάλεια, επιτυχία, αγάπη και εκτίμηση. Αλλά ο καθένας έχει και άλλες ανάγκες πέρα από τις προαναφερθείσες, δημιουργικές και νοητικές που φαίνεται ότι ανθούν πιο καλά και κάποτε μόνον όταν αυτές οι άλλες ανάγκες ικανοποιηθούν.

Παρόλη τούτη την κρατούσα άποψη η πείρα μας δίδαξε ότι η προσωπικότητα του κάθε εθελοντή και του εθελοντή του αθλητισμού είναι μοναδική.

Εκείνο που είναι κοινό σε όλους είναι το κίνητρο ως όραμα. Όλοι οι εθελοντές του αθλητισμού πιστεύουν στις κυρίαρχες αξίες του αθλητισμού. Και τούτο το κίνητρο γιγαντώνεται όταν νιώσουν ή πιστέψουν ή πεισθούν ότι η επιτυχία αυτού που υπηρετούν έχει αξία για την κοινωνία και την πατρίδα. Αυτό ήταν και το κυρίαρχο κίνητρο των εκατοντάδων εθελοντών, κάθε ηλικίας, ανδρών και γυναικών που είχαμε στους III AMKE το 1989 και το ίδιο κίνητρο ήταν το κυρίαρχο και στους XIII AMKE το 2009.

Αυτό ήταν και το κίνητρο και η ανάγκη των τιμωμένων απόψε εθελοντών του αθλητισμού για να ιδρύσουν και να υπηρετήσουν για 35 χρόνια την ΚΟΕ και να την καταξιώσουν σε επίπεδο μικρών κρατών της Ευρώπης, σε Μεσογειακό επίπεδο, σε Κοινοπολιτειακό και σε Ολυμπιακό επίπεδο. Και τούτο το κίνητρο ήταν ταυτόχρονα και ανάγκη. Μια ανάγκη που για κανένα ακόμα δεν καλύφθηκε.

Τα ίδια κίνητρα και ανάγκες οδήγησαν και οδηγούν τόσους πολλούς να κρατούν τα σωματεία όρθια και να τα στηρίζουν στις διακρίσεις τους με δυσβάστακτο προσωπικό κόστος, χρόνου, οικονομικό και ψυχικής οδύνης για την αμφισβήτηση που αργά ή γρήγορα δέχονται.

Γιατί στον αθλητισμό οι εθελοντές, όλοι μηδενός εξαιρουμένου, στις νίκες ακούν ωσαννά αλλά στην πρώτη ήττα θα ακούσουν το σταύρωσον.

Και τούτο ενώ οι πιο πολλοί έχασαν περιουσίες, στέρησαν μια καλύτερη ζωή από τα παιδιά τους, έκλεισαν επιχειρήσεις, πτώχευσαν, καταστράφηκαν κι έφυγαν πικραμένοι για την αγνωμοσύνη που είσπραξαν.

Είναι λοιπόν οι εθελοντές του αθλητισμού, αυτοί οι άγνωστοι, ξεχωριστές προσωπικότητες, με υπερατομική συνείδηση που έχουν ανάγκη και κίνητρο την προσφορά είτε από το περίσσειμα είτε από το υστέρημα τους.

Γι' αυτό τους ευγνωμονούμε για την προσφορά τους. Όπως και όποιον άλλο εθελοντή σε οποιαδήποτε άλλη εθνική, κοινωνική, πολιτική, φιλανθρωπική ή άλλη δράση.

Εμείς εδώ στη μικρή, πικρή ημικατεχόμενη πατρίδα μας νιώθουμε περήφανοι που έχουμε τους εθελοντές του αθλητισμού και το κίνημα του αθλητικού εθελοντισμού, γιατί ανακαλούμε στη μνήμη δύο προτάσεις του Νικόλα Καζαντζάκη από την "Ασκητική" κάθε φορά που στηριζόμαστε σ' αυτούς. Δηλαδή πάντα.

Τις υπενθυμίζω:

"Ο άνθρωπος γεννιέται και πεθαίνει μόνος. Κι αν είναι τυχερός, θα βρει συνοδοιπόρους στο ενδιάμεσο διάστημα".

Εμείς βρήκαμε συνοδοιπόρους, όλους τους εθελοντές γι' αυτό και νιώθουμε τυχεροί.

Κλείνοντας αυτή την σύντομη ομιλία για τους εθελοντές του αθλητισμού, αυτούς τους άγνωστους, νιώθω την ανάγκη να τους ευχαριστήσω για άλλη μια φορά, μια μικρή διεκεκριμένη ομάδα από τους οποίους απόψε θα τιμήσουμε, να ευχαριστήσω τους 715 εθελοντές όχι μόνο για την προσφορά τους στους XIII AMKE αλλά για την συνεχιζόμενη αδιάλειπτη διαχρονική προσφορά τους, και για την τιμή που χάρισαν στην ΚΟΕ μέσω της βράβευσης της από την Ε.Α.Κ., χωρίς να παραλείψω να ευχαριστήσω άλλη μια φορά την Ε.Α.Κ. για τη βράβευση. Και σημειώστε κάτι για μας πολύ σημαντικό. Μεταξύ των εθελοντών των XIII AMKE είχαμε και μια ευάριθμη ομάδα από συμπατριώτες μας Κύπριους της Τουρκικής Κοινότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Το ανακοινώνω πρώτη φορά δημόσια για όσους θέλουν να το αξιολογήσουν.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή και την υπομονή σας.

Επίτ.Καθ. Ουράνιος Μ. Ιωαννίδης
Πρόεδρος

31/05/10